

BOG

SYNGER FOR RAVN OG RÆV (/BOEGER/SYNGER-RAVN-OG-RAEV-ESSAY)

Af Jens Christian Grøndahl (/forfattere/jens-christian-grondahl) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET (HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-

BASIS%3A137250942&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/synger-ravn-og-raev-essay) for at anmelde

Jens Christian Grøndahl skriver i sit eksistentiale essay om klimaet, kunsten og kulturens generationskløft med idéhistorisk vid og meningsfuldt mod.

TAGS: FREMTIDSTRO (/TAXONOMY/TERM/31371)

ANMELDELSE

15 dec.23

(/users/asger-beier-bermdsen)

Af Asger Beier Bermdsen (/users/asger-beier-bermdsen)

Jens Christian Grøndahl skriver i sit eksistentiale essay om klimaet, kunsten og kulturens generationskløft med idéhistorisk vid og meningsfuldt mod.

Hatten af for Jens Christian Grøndahl. Som selvproklameret boomer har han formået at skrive et klimakvad, der hverken er arrogant eller ansvarsfraskrivende, men rent faktisk giver et nuanceret, kritisk indspark til en debat, hvor der jo ellers ikke mangler stemmer eller aktører.

Grøndahls refleksioner springer ud af nogle mærkbare generationsgnidninger med hans døtre, da den ene kommer hjem med et digt af Sara Teasdale, hvis "menneskeliggørelse" af naturen hun er stærkt begejstret for i modsætning til far Grøndahl. Herfra går han i kødet på sig selv og sin egen generation og vender et både drilsk og respektfuldt blik på sine døtres generation, som jeg også tilhører.

Der er fx noget meget befriende over Grøndahl, der sammenligner handlen med CO2-kvoter som en moderne form for katolske afladsbreve eller hans favntag med nutidens biologiske blik på mennesket: "[Det] hverken tjener menneskelivet eller naturen hvis vores

fortsatte eksistens, ikke som individer, men som art, bliver det altoverdøvende tema. Intet er vigtigere, nej, men det vigtigste kan mærkeligt nok ikke stå alene. At identificere os med vores biologiske væren og så punktum er en uudholdelig reduktion."

Synspunktet falder på et tørt sted i debatlandskabet. Samtiden har på flere måder, og med rette, placeret os i et syndigt skyldnerforhold til naturen, men glemmer til tider, at vi også står uden for den og skal forsøge at finde en mening *overfor* den levende verden, vi møder - ikke kun som en uløseligt forbundet, forbrugende del af den.

Man kan godt mærke, at Jens Christian Grøndahl har det store kørekort i intellektuelle referencer, og han ryster i ét væk den ene kunstner, forfatter og filosof ud af ærmet. Jeg trækker luft ind og nævner i flæng: Søren Kierkegaard, Glenn Bech, H.C. Ørsted, Rainer Maria Rilke, Hans Adolph Brorson, Friedrich Nietzsche, Henrik Nordbrandt, Anna Syberg, Jonathan Franzen og Josefine Klougart. Og det er, tro det eller lad være, kun et udsnit. Men måden, han arrangerer de her tanker og citater på, er forbløffende behagelig for læseren. Hans kortfattede indføring i Kierkegaards 'Øjeblikket' er særligt sympatisk, da han her aktualiserer en hedengangen sandhed om menneskets hang til "selvfed, opbyggelig moralisme".

Jeg er langt fra enig i alt, hvad Grøndahl skriver, men i stedet for at grave en generationskløft dybere, er dette er forsøg udi brobygning og et velkomment et af slagsen. Hans pointe om, at min generation føler os på kanten af en historisk klimakatastrofe, eller måske rettere på den anden side af én med et tungt og urimeligt overleveret ansvar, er velkommen. For der *er* god grund til apokalyptisk angst, men den bør og skal ikke stå alene. Derfor oplever jeg Grøndahls essay som en invitation til dans imellem generationerne snarere end som en polemisk pegefinger. Jeg siger tak for dansen.

BOGDETALJER

Andre bøger af Jens Christian Grøndahl